

opusdei.org

Лист Прелата (серпень 2015)

Прелат, перераховуючи серпневі літургійні свята, пов'язані з Марійним Роком, який зараз переживають вірні Опус Деї, розмірковує над роллю батьків щодо виховання почуттєвого аспекту в дітей.

16.08.2015

Любі мої, нехай Ісус береже моїх дочок і синів!

Середина серпня освітлена урочистістю Успіння Пресвятої Богородиці. Окрім святкування слави, яку заслужила наша Матір своєю повною відповіддю на благодать Божу, це свято також є образом одного з блаженств, яке очікує нас, якщо ми відповідаємо з вірністю на християнське покликання.

«У той час, як Церква – нагадує нам II Ватиканський Собор – досягла в Діві Марії досконалість, через яку являє себе без плями і вади (Еф 5, 27), вірні християни продовжують боротьбу за зростання у святості, цілковито перемагаючи гріх, і тому підіймають очі до Марії, яка променіє прикладом для всієї спільноти вибраних».[1]

Місяць, який ми зараз розпочинаємо, містить у собі й інші згадки заступництва Діви

Марії, що переповнюють нас радістю. Завтра, 2 серпня, – спомин Марії Цариці ангелів. 5 числа, – річниця посвячення Базиліки Святої Марії Маджоре, під час якої згадуємо Божественне материнство нашої Володарки. Нарешті 22 серпня святкуватимемо коронування Пресвятої Діви Марії на Царицю неба і землі. І наступний день, 23 серпня, нам приносить річницю дня, в який святий Хосемарія почув у своїй душі заклик: *«Adeámus cum fidúcia ad thronum glóriæ, ut misericórdiam consequámur»* – «Прийдімо з довірою до славного трону, Пресвятої Діви Марії, щоб з її допомогою досягти милосердя».

Ці дні запрошують нас розмірковувати над тим, що Бог приготував для нас вічний дім на небесах, де ми житимемо душею в прославленому тілі, після того, як

вірно пройдемо відведений Богом шлях для кожної людини, пам'ятаючи про ті незліченні й різноманітні стежки, якими можна ступати дорогою, що веде до вічної слави.

У більшості випадків Господь кличе чоловіків і жінок освячуватися через подружнє життя; інші, теж численна кількість осіб, отримують дар целібату, яким служать Церкві та всім душам *«indiviso corde»* – *«із серцем неподіленим»* [2]. У будь-якому випадку, в подружжі чи целібаті, – завжди мова йде про божественне покликання, заклик Господа, звернений до кожної окремої людини.

Починаючи з тридцятих років, святий Хосемарія з повною переконаністю проповідував цю реальність. У той час покликання до святості розумілось як явище,

досяжне лише для священиків або богопосвячених людей. Проте наш Отець наполягав у проповідях і духовному керівництві з молоддю: **«Ти смієшся, чуючи, як я кажу тобі, що маєш покликання до подружжя? – Однак, ти його маєш, саме так, – покликання»**[3].

Щоб зможти гарно виховати дітей, необхідно надати їм відповідну підготовку, щоб вони навчилися вільно обирати шлях, що веде їх до Бога, – і це є власне завданням батьків. Завжди Церква наполягала на тому, що батьки і матері не повинні перекладати цю відповідальність на інших людей. Уже Пій XI засудив «вторгнення натуралізму в освіту – в таку делікатну сферу виховання, як мораль та чистота»[4]. У своєму апостольському посланні святий Іван Павло II, стверджує:

«Виховання до любові, яка розуміється як віддавання себе, є необхідною передумовою для батьківства (...). Стикаючись із культурою, яка на загаль «баналізує» людську сексуальність, інтерпретуючи її переживаючи її в обмежений і зuboжілий спосіб, пов'язуючи її виключно з тілом та егоїстичною приємністю»[5], ті, хто являють собою голову сім'ї, мають серйозно замислитися над достоїнством людини, створеної на образ і подобу Божу.

У цьому контексті абсолютно необхідним є виховання чистоти, тому що вона є чеснотою, яка розвиває справжню зрілість особи та чинить її здатною шанувати й плекати «весільне значення» тіла. Ба більше, християнські батьки, розрізняючи знаки Божого покликання, присвячуватимуть особливу увагу й турботу

вихованню до незайманості чи
целібату як найвищої форми того
самовіддання, яке становить
справжнє значення людської
статевості.[6]

Звичайно, в деяких випадках
батьки і матері повинні будуть
порадитися з добре освіченими
особами, але ініціатива й
відповідальність завжди лежить
на них. Вони не мають ані
боятися, ані ніяковіти, коли
зустрічаються з цією темою.
Особливо звертаюся до вірних
помічників Справи, покликаних
до подружнього життя. З
надприроднім баченням та
батьківською любов'ю,
близькістю, ви зможете
допомогти вашим дітям вирішити
ті проблеми, з якими вони
зустрічаються. Робіть це делікатно
і з молитовним супроводом.

Святий Хосемарія серйозно і з любов'ю радив батькам самим розмовляти з дітьми про зачинання життя, використовуючи доступні для розуміння приклади. Широкий горизонт відкривається і для тих подружніх пар, яким Бог не дарував дітей, щоб своїм прикладом і словом вони могли виступити на захист прекрасної чесноти чистоти.

Святий Хосемарія нагадував нам, що більшість чоловіків і жінок покликані Богом до подружнього життя. І в підготовці до цього кроку важливу роль відіграють заручини. Катехизис Католицької Церкви наголошує, що діти мають обов'язок і право вибирати свій ґах і стан життя. Вони мають прийняти на себе цю нову відповідальність у довірливому зв'язку зі своїми батьками, в яких вони охоче проситимуть поради й

прислуховуватимуться до їхньої думки. Батьки мають остерігатися, щоб не примушувати своїх дітей у виборі фаху чи супутника життя. Цей обов'язок стриманості не забороняє, а навпаки зобов'язує допомагати їм мудрою порадою, передусім тоді, коли діти мають намір заснувати сім'ю.^[7]—

Наш Засновник радив, щоб період заручин не затягувався надто довго: логічно мати необхідний час, аби пізнати краще одне одного й переконатися в присутності любові в парі, що з часом ще більше зростатиме. А тим часом потрібно вміти стримуватися, володіти собою, дотримуючись вимог Божого закону.

На жаль, у цій сфері також набули поширення помилкові ідеї та хибна поведінка, які виступають

проти природнього і Божого закону. Папа Франциск на загальній аудієнції наголосив на декількох пунктах традиційного вчення Церкви. Серед інших моментів Папа нагадав, що «із союзом любові між чоловіком та жінкою, союзом на все життя, не можна імпровізувати, його не створюють з одного дня на другий. Не існує експрес-подружжя, над любов'ю потрібно працювати, потрібно пройти певний шлях. Цього союзу між чоловіком та жінкою слід навчитися і необхідно вдосконалювати його».[8] Далі в дусі реалізму Папа додає: «Той, хто бажає отримати все й відразу, так само швидко й відразу від усього відмовляється за перших же труднощів (або за першої ж нагоди)»[9].

Якщо батьки уважно стежать за фізичним і духовним розвитком

дітей, вони зможуть легко розпізнати час, коли їхні діти потребуватимуть поради чи підказки. І водночас зможуть прийняти прекрасне покликання деяких із них до служіння Богу і всім душам в апостольському целібаті. Коли батьки лякаються цих обставин і необґрунтовано чинять опір такому вибору, вони виявляють таким чином, що дух Ісуса Христа не глибоко увійшов у їхні душі, що їхнє християнство занадто поверхнєве. Якщо те, що ними рухає є непримиренною позицією, природнім для них виявляється розглядати це питання в присутності Бога, щоб бути спроможними змінити свою поведінку. Я гадаю, що тільки ті люди, які здатні любити шлях целібату, вміють по-справжньому зрозуміти велич чистого подружжя.

Повертаюсь до перших рядків цього листа. Святий Хосемарія з волі Божої був вісником покликання до святості в будь-якому стані. Він часто повторював, що благословляє подружню любов двома руками священика, **«тому що подружня пара є міністром і матерією Таїнства Подружжя (...)»**. І одночасно повторював, що **«ті, хто йдуть шляхом апостольського целібату, не є холостяками, які не розуміють і не цінують любові. Навпаки, їхнє життя пояснюється реальністю Божественної Любові. Мені подобається писати слово «Любов» з великої літери, адже саме вона є есенцією християнського покликання.**

Не існує протиріччя між шануванням і цінуванням подружнього покликання і

розумінням вищого покликання до celibату «propter Regnum Coelorum» – «заради Царства Небесного» (Мт 19, 12). Я вважаю, що кожен християнин – якщо він намагається прийняти і любити вчення Церкви і якщо намагається пізнати, прийняти й любити своє особисте покликання – чудово розуміє, що ці дві речі є сумісними. Це означає мати віру і жити вірою (...).

Тому християнин, який прагне освячуватися в подружньому житті й усвідомлює велич свого покликання, природньо відчуває особливе шанування і глибоку любов до тих, хто покликаний до апостольського celibату. І якщо один з його дітей за благодаттю Божою стає на цей шлях, – він щиро радіє цьому. І таким чином, ще більше любить своє покликання

до подружжя, яке дозволило йому віддати Ісусу Христу плід людської любові - велику любов до всіх, як тих, хто живе в безшлюбності, так і до одружених».[10]

У найближче 15 серпня обновимо, як і в попередні роки, посвячення Опус Деї Пресвятому Серцю Марії, яке наш Отець уперше здійснив у Святому Домі в Лорето в 1951 році. Я заохочую вас багато разів повторювати молитовне звертання, яке він нам тоді радив: «***Cor Maríæ dulcíssimum, iter para tutum!***», просячи Марію, щоб вона для всіх нас підготувала надійний шлях: як для тих, хто отримав покликання до подружнього життя, так і для тих, хто йде за Ісусом Христом дорогою апостольського покликання.

Декілька днів тому, мені трапилася нагода наблизитися до

Лурда, і в уяві я відвідав усі
Санктуарії, посвячені нашій
Матері, супроводжуючи вас по
всіх місцях, куди б ви не йшли. Не
припиняйте приєднуватися до
моєї молитви за Папу, до моїх
намірів за найближчий Синод
сім'ї. Декілька днів тому кілька
людей, що не є членами Справи,
зазначили, що в Опус Деї ми
сильно любимо Богородицю. Вони
мають рацію. І ми, кожен з нас,
повинні намагатися любити Її ще
більше.

З усією любов'ю вас благословляє
ваш Отець

Хав'єр.

Памплона, 1 серпня 2015.

[1] Concilio Vaticano II. Const. dogm. «Lumen gentium». – N. 65.

[2] Кор 7, 32-34.

[3] San Josemaría. Camino. – N. 27.

[4] Пío XI. Litt. enc. «Divini illius Magistri», 31-XII-1929. – N. 49.

[5] Familiaris consortio.
Апостольське повчання Святішого
Отця Івана Павла II. – № 37.

[6] Там само.

[7] Катехизис Католицької
Церкви. – № 2230.

[8] Papa Francisco. Discurso en la
audiencia general, 27-V-2015.

[9] Там само.

[10] San Josemaría. Conversaciones.
– N. 92.

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/uk-ua/article/list-
prelata-serpen-2015/](https://dev.opusdei.org/uk-ua/article/list-prelata-serpen-2015/) (09.08.2025)